

Arrest

**nr. 108 480 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt verplaatst naar 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. OGUMULA en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 januari 2013.

1.3. Op 22 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 februari 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Tadjiek te zijn, afkomstig uit het dorp Khayrabad, district Surkhrood, provincie Nangarhar waar u ook altijd gewoond hebt. U bent nooit naar school geweest, maar volgde wel 2-3 jaar koranlessen. U werkte op het land van uw familie. Soms hielp uw neef R.(...), de zoon van uw tante van moederszijde, met u mee. Op een dag was het uw beurt om uw land te irrigeren. Uw neef R.(...) was ook bij u. Twee personen benaderden jullie, ze kwamen van de richting van Fateh Abad. Ze waren met motorfietsen, en ze stonden dicht bij een kleine brug over de weg. Na een half uur vertrokken ze weer. Aan het verminderde peil van het water merkten jullie dat er iets aan de hand was. Jullie gingen kijken en zagen dat die mensen onder de brug een bom geplaatst hadden. Jullie gingen dit aangeven aan de checkpost, deden verder met jullie werk en gingen naar huis. De volgende dag ging u met uw neef naar een huwelijksfeest, en bij het terugkeren werd op jullie geschoten. Jullie gaven dit aan bij de checkpost van Jamalai Gandagir. De volgende dag werd uw neef, toen hij terugkwam van zijn winkel, doodgeschoten door twee taliban op motorfietsen. De dag daarop kwam de mullah van de moskee naar uw huis. Hij sprak met uw moeder, maar u luisterde hun gesprek af. De mullah vertelde dat er een brief was achtergelaten bij de moskee over het feit dat u en uw neef de activiteiten van die twee mannen hadden gerapporteerd. Daarom hadden ze uw neef gedood en zouden ze ook u doden. Hierna belde uw moeder uw halfbroer H.(...) D.(...), die in Chaknawri in de stad Jalalabad woonde. Hij raadde u aan thuis te blijven. Na een maand binnen gebleven te zijn vond iemand van de burens nog een dreigbrief voor uw huis, maar uw moeder vertelde het u pas later. Nadat u zich vier maanden verstopt had kwam er iemand in de moskee dicht bij het huis van uw broer naar u vragen. Ze stelden de mullah vragen over uw broer. De mullah zei dat hij niemand met die naam kende, maar vertelde dit aan uw broer. Zo begreep uw broer dat de taliban achter u aan zaten. Uw halfbroer werkt zelf voor de overheid, als politieagent, en daardoor had de taliban gedacht dat u bij uw broer zou zijn. Hij zei aan uw moeder dat u beter het land zou verlaten en regelde uw vertrek. U vertrok ergens in november 2011 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland naar België. U bent België binnengekomen op 8 juli 2012 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd. U verklaarde geboren te zijn op 31 december 1994 en dus bij aankomst in België nog minderjarig te zijn.

U legt volgende documenten voor ter staving van uw asioldossier: taskara van uzelf, van uw neef, van uw jongere zus, van uw vader, van uw moeder; twee brieven van de taliban; 7 brieven van o.a. politie, maliks, ziekenhuis, districtshuis over uw problemen; twee attesten en een badge van het werk van uw oom H.(...) W.(...), die voor de overheid werkte; een attest en een badge van het werk van uw broer D.(...); en diverse foto's van uw familieleden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Vooreerst blijkt dat u zich ten aanzien van de Belgische asielinstanties ten onrechte voordeed als minderjarig. U verklaarde op 9 juli 2012 bij DVZ immers 17 jaar oud te zijn (zie Inschrijving DVZ). Ook op het CGVS beweert u nog steeds minderjarig te zijn, ondanks het feit dat het tegendeel blijkt uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij (CGVS p. 2). U houdt immers vol 17 jaar oud te zijn (CGVS p. 2). Uit het administratieve dossier blijkt immers dat de Dienst Voogdij geoordeeld heeft dat u op 13 juli 2012 minimum 21,3 jaar was. Gezien de ruime afwijking in leeftijd tussen uw verklaring en de medische test kan er geen geloof worden gehecht aan uw vermeende minderjarigheid.

Uw relaas in verband met uw vrees voor de taliban is niet overtuigend. Er zitten in uw relaas namelijk nogal wat zaken die niet geloofwaardig zijn. U verklaart ten eerste dat twee mannen een bom plaatsten aan het brugje waar het water over de weg loopt. Hierbij hadden ze uw blokkering om uw land te kunnen irrigeren vernield en merkten u en uw neef dat er minder water naar jullie land vloeide. Toen jullie gingen kijken, zagen jullie dat deze mannen een bom geplaatst hadden. Het is echter zeer vreemd te noemen dat deze mannen dit net zouden doen binnen jullie gezichtsafstand, op een plaats waar en manier waarop jullie het alleen al door het verminderen van het debiet zouden merken, en dit net in de relatief korte periode dat jullie daar maar aanwezig waren. Deze mannen hadden dit werk, dat slechts een half uur duurde, even goed na jullie irrigatiewerk kunnen doen. Jullie kregen immers één keer in de week, op dinsdag of woensdag, 2-3 uren de kans om water te gebruiken (CGVS p. 4-5). Iedereen krijgt volgens u een bepaald vast moment om te irrigeren. Er waren dus zeker andere momenten, zelfs in diezelfde nacht, waarop er geen mensen rond dit brugje aanwezig zouden zijn. U verklaart dat deze taliban naderhand navraag zouden gedaan hebben om te weten wie er op het moment van het plaatsen van de bom het land aan het irrigeren was. Even goed, of veel efficiënter, hadden ze op voorhand

navraag kunnen doen, of hadden ze gewoon, toen ze zagen dat er mensen aan het irrigeren waren, kunnen doorrijden en afwachten tot er niemand in de buurt was. Blijkbaar was het toch niet de bedoeling dat de bom al die nacht zou ontploffen, want ze werd pas de volgende morgen onschadelijk gemaakt en was op dat moment dus nog niet ontploft. Samengevat is het dus onwaarschijnlijk dat de taliban zo ondoordacht te werk zou gaan en hierdoor de kans op ontdekking vele malen groter zouden maken, terwijl het relatief eenvoudig was om deze ontdekking te vermijden.

Ten tweede is het zeer opmerkelijk dat men de volgende dag eerst een poging doet om jullie beiden neer te schieten, dat ze dan de daaropvolgende dag uw neef doodschieten, waarbij er helemaal geen sprake was van een waarschuwing of zo, maar dat ze u dan wel via de moskee een brief sturen om u te waarschuwen dat ze u ook zouden doden. Er is in uw hele relaas niets te vinden dat dit verschil in behandeling tussen u en uw neef kan verklaren. Wanneer u gevraagd wordt waarom ze u wel en uw neef niet waarschuwden, antwoordt u dat jullie allebei gewaarschuwd werden, dat ook zijn naam in de brief staat (CGVS p. 8). Wanneer vervolgens opgemerkt wordt dat de brief in de moskee aankwam nadat uw neef al gedood was, bevestigt u dat erin staat dat ze de ene persoon al gedood hebben, en dat ze u ook zouden doden. Na herhaling van de vraag zegt u dat u het niet weet, dat uw neef een gekend persoon was, want dat hij een Grieks medicijn verkocht. Dit verklaart nog altijd niet waarom u wel en hij niet werd gewaarschuwd (CGVS p. 8). Ze konden gezien hun klaarblijkelijke netwerk (ze wisten wel aan wie ze de brief moesten richten én hadden tevoren ook al op u geschoten – CGVS p. 4) ook u, als minder bekende persoon zeker vinden zonder dat u eerst moest gewaarschuwd worden. Wanneer u op het einde van het gehoor nogmaals deze vraag krijgt, ontwijkt u de eigenlijke vraag en spreekt u enkel over de inhoud van de tweede dreigbrief (CGVS p. 12).

Bovendien maakt de taliban het zichzelf met deze brief nog moeilijker, omdat u zo zeker wist dat ze ook achter u aan zaten. In feite gaven ze u aldus de gelegenheid om te vluchten. En inderdaad was dit voor u de aanleiding om te gaan onderduiken bij uw halfbroer H.(...) D.(...) (CGVS p. 7). U deed dit vreemd genoeg nog niet naar aanleiding van de moordpoging op jullie beiden, noch naar aanleiding van de moord op uw neef (CGVS p. 6), dus mochten de taliban u geen dreigbrief gestuurd hebben, dan zouden ze u hoogstwaarschijnlijk makkelijker hebben kunnen vinden. Dat ze dan bovendien uw huis blijkbaar niet in de gaten gehouden hebben om te zien waar u naartoe zou vluchten, of om u te pakken zodra u het huis zou verlaten, is merkwaardig, want pas na maanden bij uw broer te zijn ondergedoken, konden ze u lokaliseren. Het is ook opmerkelijk dat u over het bezoek van de mullah bvb. gedetailleerd vertelt, maar dat u zeer licht gaat over uw vertrek uit uw huis. Nochtans zou het logisch zijn dat u dit heel omzichtig zou doen, indien u werkelijk een vrees had doodgeschoten te worden (CGVS p. 7). Verder dient te worden opgemerkt dat u bij DVZ helemaal niets zei over het feit dat jullie de bom rapporteerden aan de checkpoint. U verklaart immers bij DVZ dat de soldaten de bom gevonden hadden, en dat jullie ervan verdacht werden om het te hebben doorgegeven, wat niet overeenstemt met hetgeen u bij het CGVS vertelt (CGVS p. 6). Bij confrontatie met uw eerdere verklaring gedaan op DVZ geeft u als verklaring dat men u bij DVZ niet veel tijd gaf, maar dit was wel een belangrijk gegeven, gezien u door uw rapportering aan de autoriteiten de toorn van de taliban op u geladen hebt (CGVS p. 8, vragenlijst DVZ p. 2). Het is dan ook moeilijk aan te nemen dat u dergelijk belangrijk gegeven op een of andere manier zou vergeten zijn te vermelden, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog meer op de helling komt te staan.

Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen. De taskara's van uw familieleden tonen hoogstens hun identiteit aan, wat niet ter discussie staat. In verband met uw taskara dient te worden verwezen naar de beslissing inzake uw leeftijd van de Dienst Voogdij. Bovendien dient hierbij te worden verwezen naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief. Verder kunnen zowel de brieven van de taliban als de verschillende handgeschreven attesten die u voorlegt, geen bewijs leveren voor uw relaas. Dergelijke documenten kunnen niet enkel makkelijk door eender wie worden geschreven, ze hebben ook slechts een waarde indien ze vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De attesten en badges die het werk van uw halfbroer en uw oom voor de autoriteiten moeten aantonen, hebben geen band met uw asielrelaas. Er moet bijkomend worden opgemerkt dat u slechts heel weinig over hun werk weet te vertellen, en dat deze documenten, waarvan de meeste slechts fotokopies zijn, weinig betrouwbaar lijken. Van uw oom kan u zelfs niet zeggen voor welke overheidsinstantie hij zou werken (CGVS p. 4). U vermeldde aanvankelijk iets over de politie, maar voegde er dan aan toe niet te weten of hij bij de politie werkt. Later in het gehoor beweerde u dan wel weer dat hij bij de politie werkt (CGVS p. 11). Bovendien weet u noch van uw broer, noch van uw oom over eventuele problemen die zij

met de taliban zouden hebben in verband met hun job (CGVS p. 11). Ook de foto's kunnen niet aantonen dat u een probleem had met de taliban, het betreffen louter familiefoto's en foto's van uw oom en halfbroer.

Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie weerhouden worden. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw district Surkhrood, provincie Nangarhar te ontlopen. Het is niet onredelijk dat u uw toevlucht zou kunnen nemen tot het district Jalalabad. U bent een meerderjarige jongeman, die zowel Dari als Pashtou spreekt. Bovendien hebt u in Jalalabad een halfbroer bij wie u kan wonen. Hij kan u zeker helpen om in Jalalabad werk te vinden. Het is dus redelijk om u te hervestigen in de hoofdstad van uw provincie. U haalde verder geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen (her)vestigen. Bijgevolg moet in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad bekeken worden. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de 3 opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoeker aan dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij verduidelijkt dat de vrees voor zijn leven wijst naar zijn persoonlijke en psychische toestand en dat deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Afghanistan vermoord te worden door de taliban omwille van het doorspelen van informatie omtrent de taliban aan de Afghaanse autoriteiten. Gezien de

bedreiging van de taliban en het feit dat hij een doelwit van de taliban geworden is, had verzoeker naar eigen zeggen geen andere keuze dan zijn land van herkomst te ontvluchten. Hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien hij aldaar niet kan rekenen op de bescherming van de nationale en lokale autoriteiten. Verzoeker vervolgt dat hij in Afghanistan geen intern vluchtalternatief heeft en hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn gezin aangezien zijn familie machteloos is geworden tegen de taliban. Verzoeker meent dat hij derhalve aannemelijk heeft gemaakt dat hij een doelwit is van de taliban en dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève en de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat in casu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen en het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een onredelijk besluit is gekomen. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot lichtzinnige overwegingen van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing een tegenstrijdige analyse van Jalalabad gemaakt, terwijl het voor hem onmogelijk is om in Jalalabad te gaan wonen aangezien het er op heden onveilig is. Uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift, waarin wordt bericht over aanslagen door de taliban en andere terroristische organisaties met een aanzienlijk aantal burgerslachtoffers tot gevolg, blijkt ontegensprekelijk dat Jalalabad op heden onveilig is voor burgers, aldus verzoeker. Hij besluit uit deze informatie dat het willekeurig geweld in Jalalabad van aanhoudende aard is en dat de Afghaanse burgers in Jalalabad niet meer op de bescherming van nationale en internationale autoriteiten kunnen rekenen. Hij poneert dat niet in twijfel kan worden getrokken dat hij in Afghanistan het reële risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden door de taliban en laakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten onderzoek te doen naar de veiligheidssituatie in zijn dorp Khayrabad, district Surkhrood, provincie Nangarhar en in gebreke is gebleven de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren ten aanzien van zijn dorp.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“12 doden en 70 gewonden bij aanslag op bank Afghanistan”* van Het Laatste Nieuws dd. 19 februari 2011, het artikel *“Afghanistan mine kills 10 girls in Nangarhar”* van BBC News dd. 17 december 2012, het artikel *“Afghanistan suicide bomber kills dozens at funeral”* van The Guardian dd. 4 september 2012, het artikel *“20 killed as suicide bomber targets funeral in Afghanistan (Lead)”* van Thaindian News dd. 4 september 2012, het artikel *“Suicide bomb explosion rocks eastern Nangarhar province”* van Khaama Press dd. 5 maart 2012 en het artikel *“Five Civilians Injured in Nangarhar Blast”* van Tolo News dd. 13 augustus 2012.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zich ten aanzien van de Belgische asielinstanties voordeed als minderjarig terwijl het tegendeel blijkt uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, (ii) zijn verklaringen in verband met zijn vrees voor de taliban dermate gebrekkig, opmerkelijk, onwaarschijnlijk en incoherent zijn dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, zoals omstandig en gedetailleerd wordt uiteengezet, (iii) de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de ongeloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade kunnen ombuigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht en (iv) hij geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in zijn district Surkhrood, provincie Nangarhar, te ontlopen en het niet onredelijk is dat hij zijn toevlucht zou kunnen nemen tot het district Jalalabad, waar hij een halfbroer heeft en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Gelet op bovenstaande motieven kan verzoeker dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou beperkt hebben tot lichtzinnige overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing

kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 februari 2013 (CG nr. 1217267), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. In zoverre verzoeker wijst op zijn taskara, waaruit blijkt dat hij ten tijde van zijn asielaanvraag 17 jaar oud was en hij meent dat deze taskara in de bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld, gaat hij voorbij aan de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *"(...) Vooreerst blijkt dat u zich ten aanzien van de Belgische asielinstanties ten onrechte voordeed als minderjarig. U verklaarde op 9 juli 2012 bij DVZ immers 17 jaar oud te zijn (zie Inschrijving DVZ). Ook op het CGVS beweert u nog steeds minderjarig te zijn, ondanks het feit dat het tegendeel blijkt uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij (CGVS p. 2). U houdt immers vol 17 jaar oud te zijn (CGVS p. 2). Uit het administratieve dossier blijkt immers dat de Dienst Voogdij geoordeeld heeft dat u op 13 juli 2012 minimum 21,3 jaar was. Gezien de ruime afwijking in leeftijd tussen uw verklaring en de medische test kan er geen geloof worden gehecht aan uw vermeende minderjarigheid.*

(...) In verband met uw taskara dient te worden verwezen naar de beslissing inzake uw leeftijd van de Dienst Voogdij. Bovendien dient hierbij te worden verwezen naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief. (...)"

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Met de argumentatie dat hij niet verantwoordelijk is voor de werkwijze van de taliban, een terreurorganisatie die voor niemand schrik heeft, ontkracht hij geenszins de vaststellingen dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is vermits dit geen verklaring biedt voor de nonchalante, ondoordachte en inconsequente handelswijze van de taliban. In zoverre verzoeker er nog op wijst dat hij tijdens zijn gehoor duidelijk heeft gemaakt dat zowel hij als zijn neef werden gewaarschuwd en dat op de dreigbrieven de naam stond vermeld van zijn neef die reeds door de taliban werd omgebracht, benadrukt de Raad dat er in de bestreden beslissing reeds op wordt gewezen dat de brief, waarin zowel verzoeker als zijn neef werd gewaarschuwd, in de moskee aankwam nadat verzoekers neef al gedood was zodat deze brief bezwaarlijk als een waarschuwing voor zijn neef kan worden beschouwd. Ook de stelling dat het geen vaste werkwijze van de taliban is om een waarschuwing te sturen alvorens iemand te doden, kan verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen en kan niet verklaren waarom verzoeker dan wel en zijn neef niet werd gewaarschuwd door de taliban. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift voor het overige beperkt tot het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisseren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij deze bevindingen echter niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweemde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-

Vancouver, 1991, 84). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas. De uitgebreide motivering inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat het volstaat om het bestaan van objectieve feiten aan te wijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, in casu bedreiging door de taliban waarna hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te verlaten, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielerelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot subsidiaire bescherming vooreerst beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielerelaas. Aangezien verzoekers vluchterelaas niet geloofwaardig is, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan hij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012, Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt in Jalalabad, waar hij beschikt over een familiaal netwerk en waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist deze motivering en poneert dat hij geen intern vluchtalternatief heeft in Jalalabad omdat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn gezin aangezien zijn familie machteloos is geworden tegen de taliban. Met dergelijk betoog – in wezen niets meer dan loutere beweringen – brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land

waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Jalalabad, waar hij een halfbroer heeft bij wie hij kan wonen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman die zowel Dari als Pashtou spreekt niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen in Jalalabad, de hoofdstad van zijn provincie. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Met het louter betwisten van de inschatting door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Jalalabad en het neerleggen van een aantal persartikels brengt verzoeker voorts geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, uit de door verzoeker bijgebrachte artikelen kan, in zoverre deze al betrekking hebben op de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, geenszins blijken dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over te maken voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS